

постави начало на въоръжената борба на развиващата се у нас национално-освободителна революция.

В бр. 1 на „Знаме“ от 8/20 декември 1874 г. българите са призовани да развият „Знамето“ на нашата революционна партия, т.е. да се „подкрепи идеята за нашето освобождение“. В уводната си статия Ботев обявява своя вестник за наследник на „Независимост“, която е слязла „от трибуната“. „И така, после представянето на „Независимост“, - пише той - на хоризонтът на нашата журналистика не остана почти никаква възможност, за да могат да се изказват болките и страданията на нашия народ; не остана почти никакво средство, за да се поддържа онзи революционен дух, който е покрил вече нашата народна нива и който от ден на ден чака своя жътвар [к.м. - Ц.П.]...“² С ярки краски се рисува непоносимото робско положение на българския народ и в бр. 2 от 15/27 декември с.г. Българинът е длъжен да „излезе из своето полумъртво състояние“. Да види „в какво ниско и отвратително положение се намира“ и да започне „тихо и енергически да работи за своето освобождение, тихо и енергически да приготвява своето бъдеще“. Това бъдеще трябвало да се извоюва чрез въоръжена борба или чрез революция. В статията се прави подробен преглед на различните форми на въоръжено действие, на Източния въпрос, на политиката на Великите сили, както и на великодържавните претенции на съседните страни.

В същия брой се подчертава, че освобождението „на поробените и полу...“ от турската тиранична империя (Ботев я нарича „болният човек“) „славянски племена“ е в собствените им ръце³. В такъв смисъл, още през декември 1874 г., поетът революционер разбира идеята за независимост - идея, вградена от Левски в политическия субект ВРО като фундаментална. На последната страница на броя Ботев рязко критикува конформизма, просветителството, дуализма, изповядвани от по-голяма част от т.нар. българска интелигенция. В бр. 3 от 22 декември 1874 г. /3 януари 1875 г. на прицел са привържениците на конфедерализма⁴. На рязка критика са подложени също Великите сили, които решават „Източния въпрос, съобразно собствените си хищнически претенции при подялбата на наследството на Османската империя. От друга страна, поетът революционер най-ревностно защита българските национални интереси (теория, народонаселение, културно-историческо наследство и т.н.). Съвсем конкретно той подчертава, че обективната причина срещу изграждането на конфедеративен съюз са великодържавните аспирации на Гърция, Сърбия и Румъния. Затова Ботев отхвърля конфедератизма.

Всъщност, българската национална революция с нейните стратегически параметри се оказва определяща политическа платформа на „Знаме“ от началото